

PŘÍBĚH JEDNOHO KONŽSKÉHO CHLAPCE... PŘÍBĚH, JAKÝCH JE V AFRICE MNOHO.

Před patnácti lety se v jednom malém domku uprostřed chudé čtvrti v konžském městě Lubumbashi oslavovalo. Mladým manželům se narodil první syn. Tatínek byl patřičně hrdý a svého syna pojmenoval Mwamba. Od toho dne bylo v domku veseleji. Jakmile se Mwamba naučil chodit, batolil se kolem domku a sledoval maminku, která každý den prala oblečení nebo na žhavých uhlících připravovala bukari, hustou kukuřičnou kaši, kterou měli vždycky k jídlu. Zanedlouho se Mwambovi narodila mladší sestřička. Když se pár let potom o příchod na svět hlásil Mwambův další bratr, maminka měla velmi těžký porod a i když se lékaři snažili, co mohli, pár dní po něm zemřela a celou rodinu opustila.

Celá rodina i příbuzní tři dny truchlili, pak maminku pohřbili a začal nový život, život bez maminky. Děti si pomalu zvykali, tatínek si ale domů po nějaké době přivedl novou ženu a náhradní maminku pro své děti. Narodily se jim ještě další děti, nakonec jich potom bylo doma sedm. Uživit tolik krků ale není lehké. Rodina byla stále chudší a chudší, stávalo se, že děti dostaly něco málo k jídlu jen dvakrát denně. Nová maminka se navíc zdála být našťvaná na tři nejstarší děti, vždycky jim dávala nejvíc práce a nejmiň jídla. Mwamba z toho byl smutný, ale nemohl s tím nic dělat. Ani tatínek, který přes den pracoval jako svářeč v nedaleké čtvrti, nedokázal přesvědčit svou novou ženu, aby se k prvním třem dětem chovala líp.

A bylo ještě hůř, macecha začala Mwambu osočovat z toho, že doma krade jídlo, že doma nepomáhá, křičela na něj a bylo to čím dál horší. Jednou, když si Mwamba hrál se svým mladším bratrem, našli nějaké bobulky a tak je začal bráškovi dávat do pusy. Když to viděla nevlastní maminka, rozkřičela se na něj, co to dělá. Následovalo něco, co nikdo nečekal. Macecha křičela, že Mwamba je určitě čaroděj, že zná zlé duchy a že chce, aby se duchové zmocnili i bratra, proto mu něco dává do pusy. Večer přišel domů tatínek a macecha mu to všechno řekla. Nic naplat, malému chlapci nikdo nevěřil a macecha měla na otce takový vliv, že přesvědčila tatínka, aby chlapce vyhnal z domova. Zlí duchové jsou přece nebezpeční pro celou rodinu! Když posledně nedaleko od jejich domku jedna rodina odmítla své dítě poslat pryč, otec do týdne ztratil práci. O neštěstí není třeba si říkat... Mwambovi bylo jedenáct let a věděl, že několik kluků ze čtvrti už bylo z čarodějnictví nařčeno. Vzal si své kraťasy a tričko, na nohy ošoupané tenisky a se slzami na krajíčku vyrazil do neznáma. Když se potloukal mezi domky, potkal se s kluky, kteří mu říkali, ať jde umývat auta kousek od tržnice, že tam bývají skupiny kluků, kteří se takhle protloukají.

A tak zůstal Mwamba sám a na ulici. Přestal chodit do školy, vždycky přes den se snažil nabízet mytí aut. Moc to ale nešlo, tak nakonec prodával igelitové sáčky na tržnici a vždy mu to za den vystačilo na trochu jídla. Kvečeru našel nějaké kartony a na opuštěném tržišti pálili s dalšími kluky z ulice dřevo a papír, ohřívali se, a pak na kartonech přespali. A tak to šlo každý den, od rána do večera, den za dnem. Po několika měsících strávených na ulici potkal Kasonga. Kasongovi bylo třináct a přemlouval Mwambu, aby s ním šel do střediska kousek odsud, kde se takoví chlapci jako on scházejí, můžou se tam umýt, zahrát si fotbal a možná i zůstat. Protože Mwamba nechtěl žít celý život takhle, šel s ním.

Ve středisku bylo odpoledne, kdy tam dorazili, plno kluků. Hráli fotbal, myli se, někteří si vařili. Mwamba se dozvěděl, že někteří z nich tam zůstávají i přes noc. Byla to pravda. Přišel si s ním popovídat Eric, dospělý muž, o kterém se dozvěděl, že je salesián. Pověděl mu svůj příběh a zeptal se, jestli by taky nemohl zůstat ve středisku. Eric souhlasil, ale dohodli se, že musí zítra společně zajít za jeho rodiči a pokusit se je přesvědčit, aby se mohl Mwamba vrátit domů. To se Mwambovi nechtělo. Nebyla ale jiná možnost, tak kývnul. Přes noc zůstal ve středisku. Poprvé po dlouhé době se klidně vyspal, i když taky na zemi. Nemusel se bát, že na něj někdo přijde. Navíc měl plný žaludek kaše, kterou spolu s dalšími kluk od Erica dostal.

Druhý den vyrazili domů. Mwamba nevěděl, co se může stát. Doma byla macecha, která se rozkřičela. Jak ses opovážil se vrátit? Naštěstí byl s Mwambou Eric. Snažil se maceše vysvětlit, že Mwamba není čaroděj, že je normální kluk a není nebezpečný. Ta sice trochu uznala, že má pravdu, ale nechtěla ani slyšet o tom, že by se měl Mwamba vrátit domů. Nechte si ho tam, říkala. Mwamba se ten den vrátil s Ericem do střediska. Rodinu navštívili ještě několikrát, ale nakonec se ukázalo, že jsou opravdu tak chudí, že bude lepší, když Mwamba zůstane bydlet ve středisku, začne chodit do školy a rodinu bude navštěvovat třeba o prázdninách. Mwamba byl rád. Kluci ve středisku byli kamarádští, a i když mu chyběl tatínek, nechtěl ani slyšet o tom vrátit se k maceše.

A tak zůstal Mwamba u Salesiánů. Zameškal část školy, ale postupně to dohání. Teď je mu patnáct let a je v šesté třídě. Příští rok by chtěl jít na učiliště vyučit se automechanikem. Když se bude pořádně učit, mohlo by se mu to podařit. Mwamba ví, komu za to, co dnes má, vděčí. Kasongovi, který ho přivedl do střediska, a pak hlavně Ericovi, který si ho vzal pod svá křídla, a provedl ho celým obdobím až do dnešního dne... doufejme, že se jeho sny splní a jednou bude mít vlastní malý domek, práci v opravě aut a milou ženu, jak by si přál.

Bc. Alžběta Žáková (dobrovolnice v DR Kongo 2012/2013)